

høje Regjering var aldeles ude af Stand til at have enten Ros eller Last for. Jeg siger altsaa, at det ikke er Ros, jeg kan tilkjende den høje Regjering, men jeg siger, at det er en Forseelse af Regjeringen; thi jeg tror, at det gaar med Statskassens Forvaltning, som det gaar med enhver anden Forvaltning, at det er Udselshed at have langt større Midler liggende disponible til Brug ved forskjellige Leiligheder, end Forretningen i og for sig behøver; det er ødelæggende, det er skadeligt, det er forbundet med Tab, og paa den anden Side maa vi erindre, at disse Penge ere komne fra Skatteborgerne selv, maaske mangen Gang fra Folk, som maa afsnappe paa det Nødtørstige derfor. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) udbillede os forleden i korte, slaaende Træt, hvad Betydning det med Hensyn til den ligefremme daglige Levemaade, Opdragelsen af sine Børn o. s. v. kunde have, at man saaledes inddrog Millioner i Statskassen, som man ikke havde Brug for til Statens Behov. Men selv om vi gaa bort fra dette Gebet, hvorvidt man har fremkaldt Nød og saadanne Tilstande derved, at man har fordret mere i Skat, end man havde fornødent, er det ogsaa soleklart, at man ved disse Millioner, man saaledes har inddraget i Statskassen, har vækket den fri Virksomheds Drift paa forskjellige Omraader omkring i vort Samfund, og dette har ogsaa yttret sig i den senere Tid, nesten hele Aaret. Man tager Borgernes Penge, lader dem ligge i Statskassen, eller sætter en Del i Bankerne til 1 a 2 pCt., og lader saa Borgerne selv betale 6, 7 a 8 pCt. for at faae nogle af deres egne Penge tilbage, medens Nesten ligger hen ubrugt. Var det endda saa, at der var indført en Reform i den Retning, som det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds i sin Tid gjorde sig til Talsmand for, nemlig en mere livlig Forbindelse mellem de omkring i Landet opstaaede Bankinstituter og de forskjellige lokale Kasser, saa at Pengene i knappe Tider, som for Exempel i nærværende Termint og ligeledes i forrige, kunde komme til nogen Nytte omkring i Befolkningen, kunde det noget afkræfte de Indsigelser, som fra den sidste Betragtning stille sig mod den fyldte Statskasse; men da Saadant ikke er sket, siger jeg, at jeg berragter det som en Forseelse af Finantsbestyrelsen, at man ikke har sørget for at lade Skatteborgerne selv beholde de Penge, som der ingen Brug var for til Statens Fornødenheder. For tre Aar siden stillede man fra den Side i

form, der gik ud paa en Nedsettelse af 5 Millioner Kr. aarlig paa Tolben og forskjellige andre Afgifter; man modsatte sig dette Forslag, man fandt, at det var en for stærk Fordring, men Enhver vil dog formentlig ved at gennemgaa vore finansielle Forhold fra dengang indtil nu indrømme, at det var en fuld begrundet Fordring, som da stilledes, og at det var en politisk Forseelse mod Skatteborgerne, at den høje Regjering satte sig derimod. Saaledes betragter jeg det, at have en saa overfyldt Pengeskasse; det er ikke en glimrende Finantstilstand i og for sig. Den finansielle Tilstand maa bedømmes efter, hvorvidt man tør sige, at der er almindeligt Velvære og en stigende Skatteevne omkring hos Befolkningen. Men jeg tror ikke, man kan sige, at der er en stigende Skatteevne hos Befolkningen i de seneste Aar, og er det Tilfældet, saa siger jeg, at vor Formuestilstand ikke er gaaet frem, selv om Statskassens Beholdning er bleven noget større. Men da det altsaa ikke paa nogen Maade er rigtigt at bevare den nuværende finansielle Tilstand med det store Overskud, saa anerkjender jeg, at Regjeringen vil gjøre en Ende derpaa. Det er fra Principets Side ros værdigt, at Regjeringen erkjender, at den nuværende finansielle Tilstand ikke er forfarlig, at der er et Overskud i Kassen, som vi ikke have Ret til at lade blive der, da det er Borgernes Penge, som maa finde Anvendelse. Fra dette Synspunkt altsaa — jeg taler nu om Lovforslagets finansielle Side — er der, siger jeg, Intet at indvende derimod. — Fra Regjeringens Standpunkt, der holder af de gamle Skatter, der ingen Forandring vil have i dem, og som er imod nye Skatter, mødes jeg for mit Vedkommende med Regjeringen deri, at vi maa anvende det store Overskud, eller vi maa paa anden Maade fri Borgerne fra at yde saa Meget, som de nu yde. Men komme vi nu til at spørge, om det da er ad den Vej, vi skulle bringe en fornuftig finansiell Tilstand til Veie, om det er ved at gaa ind paa de Forlangender, som her stilles, saa vil jeg sige, at hvis vi turde være overbevisede om, at paa den Maade fandt Midlerne den bedste Anvendelse for vort Fædreland og vort Folk, saa kunde der for saa vidt — jeg kommer endda senere tilbage til Grundlaget for Skatterne — ikke være Noget at indvende derimod. Men jeg tillader mig nu at mene, at de Fordringer, her stilles, ere af en altsfor betydelig Størrelse til dette ene om end meget vigtige Statsformaal, til at det efter Folkets finansielle Forhold kan forsvares, at gaa ind derpaa. Det er over det Dobbelte, henimod det